

Sygn. akt VIII U 1920/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 r. w Gliwicach

sprawy J. R. (R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 kwietnia 2018 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. R. prawo do emerytury od 12 lutego 2019 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz J. R. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1920/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 kwietnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. R. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. urodził się (...). Dnia 26 stycznia 2018 roku złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił ubezpieczonemu 25 lat, 0 miesięcy i 0 dni ogólnego stażu pracy do dnia 31 grudnia 1998 roku i 11 lat, 7 miesięcy i 11 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Nie został zaliczony okres od 1 czerwca 1981 roku do 31 grudnia 1986 roku.

W okresie od 24 marca 1979 roku do 31 marca 2002 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) Budowlana S.A. w G.. Zgodnie ze świadectwem pracy zajmował on stanowiska:

- od 24 marca 1979 roku do 31 marca 1981 roku – zbrojarz-betoniarz,
- od 1 kwietnia 1981 roku do 31 grudnia 1986 roku – operator sprzętu średniego
- od 1 stycznia 1987 roku do 31 marca 2002 roku – zbrojarz.

Pracodawca potwierdził, że w okresie od 24 marca 1979 roku do 31 marca 1981 roku i od 1 stycznia 1987 roku do 31 marca 2002 roku ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Organ rentowy uwzględnił okresy od 24 marca 1979 roku do 31 marca 1981 roku i od 1 stycznia 1987 roku do 31 grudnia 1998 roku.

W spornym okresie od 1 kwietnia 1981 roku do 31 grudnia 1986 roku ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę zbrojarza – betoniarza. Zakład pracy (...) był zakładem zajmującym się pracami budowlanymi, prowadził budowy obiektów przemysłowych i bloków mieszkalnych. Ubezpieczony pracował w brygadzie zbrojarzy. Praca ubezpieczonego była wykonywana na budowach. Po wykonaniu szalunków przez cieśli na teren budowy wchodziła brygada zbrojarzy. Ubezpieczony przenosił pręty, w odpowiedni sposób je przyginał i umieszczał w szalunkach. Następnie zbrojenie takie było zalewane betonem przez betoniarzy. Czasem z powodu małej obsady betoniarzy ubezpieczony zalewał betonem zbrojenia. Ubezpieczony pracował z cieślą-P. B., inżynierem budowy i starszym mistrzem -M. K., zbrojarzem - W. K., majstrem, technikiem budowy i kierownikiem budowy - B. Z..

W dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego pojawiły się zapisy dotyczące wykonywania przez niego pracy na stanowisku operatora sprzętu średniego ponieważ w 1980 roku został on skierowany na kurs obsługi węzłów betoniarskich. Ubezpieczony odbył powyższy kurs ponieważ został na niego skierowany przez kierownika, który liczył, że po przejściu na emeryturę operatorki węzła betoniarskiego - Z. K. ubezpieczony przejmie jej obowiązki. Przy czym pracownica ta miała jeszcze wiele lat do emerytury. Ubezpieczony chciał podwyższyć swoje kwalifikacje więc zgodził się na udział w kursie. Faktycznie jednak wykonywał pracę zbrojarza. Jako zbrojarz więcej też zarabiał. J. R. pracował jako zbrojarz na budowach (...), rozdzielni KWK (...) w Z., Polskiej Akademii Nauk przy ul. (...) w Z., (...) w T., szkoły przy ul (...) w G., Politechniki (...) w S., Gazowni w Z..

W czasie wykonywania swoich obowiązków ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych, którymi była konieczność pracy w wymuszonej pozycji ciała, przenoszenia ciężkich prętów żelaznych, wyginania tych prętów ręcznie z nakładem dużej siły.

Ubezpieczony złożył organowi rentowemu wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS w dniu 11 lutego 2019 roku – data nadania pisma w urzędzie pocztowym.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dowodów z akt organu rentowego, zeznań świadków: P. B. (karta 35-36 a.s.), M. K. (karta 36 a.s.), W. K. (karta 37 a.s.) , B. Z. (karta 37-38 a.s.), przesłuchania stron (karta 38-39 a.s), akt osobowych, wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS z potwierdzeniem nadania (karta 53-54 a.s.) .

Sąd oparł się na wszystkich dowodach. Dał wiarę sąd ubezpieczonemu i świadkom ponieważ ich zeznania były szczegółowe i zgodne ze sobą.

Sąd zważył co następuje:

odwołanie było zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie z art. 184 ust. 2 tej ustawy emerytura przewidziana powyżej przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Przepis § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) stanowi, że emerytura przysługuje pracownikowi, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety i 60 dla mężczyzny, ma wymagany okres zatrudnienia 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszej sprawie spornym było czy J. R. legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony spełnia powyższy warunek. Do tego stażu należy zaliczyć okres od 24 marca 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Jak wykazało postępowanie dowodowe J. R. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w wykazie A, dział V, poz. 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku tj. prace zbrojarza-betoniarza. Praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale, każdego dnia co najmniej po 8 godzin.

Ubezpieczony spełniał także pozostałe przesłanki warunkujące nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W toku postępowania sądowego został spełniony warunek złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. W ocenie Sądu umożliwiło to przyznanie mu prawa do emerytury od 12 lutego 2019 roku. W wyroku z dnia 10 marca 1998 roku, sygn. akt II UKN 555/97, OSNP 1999/5/181 Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że

„Sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Sąd jednakże może przyznać ubezpieczonemu świadczenie, jeżeli warunki je uzasadniające zostały spełnione po wydaniu zaskarżonej decyzji (art. 316 § 1 KPC).”

Sąd na podstawie art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 12 lutego 2019 roku tj. od spełnienia ostatniego warunku do przyznania świadczenia.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

(-) SSO Patrycja Bogacińska –Piątek